

ÎNDEM N

Numai Iisus **Hristos** ne-a dat puterea să ieșim deplin din egoismul păcatului. Dacă aș fi o floare aș simți în fiecare dimineață puritatea unui strop de rouă și aș iubi zorile și razele blânde ale soarelui, ca și cum ar fi ultimele care m-ar mângâia.

Dar cum sunt doar un suflet, nu pot să fac altceva decât să le privesc, și să găsesc în fiecare dintre ele ceva aparte, ceva ce poate doar în Rai pot vedea, căci Dumnezeu a picurat în fiecare dintre ele un strop din frumusețea acestuia. Oriunde le-am așeza, ele se întorc cu fața către lumină, desfăcându-și petalele, deschizând larg potirul, arătând cerului toata curățenia lor.

Așa cum floarea iubește lumina, și mereu caută pe dânsa, și omul ar trebui să tânjească neconținut după Dumnezeu, după dragostea Lui. Și precum floarea se deschide soarelui, sufletul nostru s-ar cuveni să se deschidă prin rugăciune lui Dumnezeu, mărturisindu-I curat toate gândurile și simțirile inimii.

Noaptea cele mai multe flori se închid. La fel ar trebui să facem și noi, să închidem ușa sufletului pentru toate lucrurile întunericului, să nu primim înăuntrul nostru nici un gând rău, de judecată ori de invidie, nici un gând necuviincios sau trufaș.

Dar și oamenii, asemenea florilor, îmbătrânesc și se sting. Astăzi sunt în slavă, plini de frumusețe, iar mâine pier pentru totdeauna, adesea întrebându-ne „unde a apus toată strălucirea lor, atât de triumfătoare ieri, atât de învinse azi și atât de regretate mâine!“ Trecătoare și amăgitoare e frumusețea florilor, trecătoare și amăgitoare sunt și frământările omului pe pământ. Moartea le pune capăt fără să clipească și nu cruță nici floare, nici om.

Multe avem de învățat de la aceste flori! Ca și o floare, omul simte dragostea Grădinarului, Dumnezeu, și atunci rodește multe fapte bune, fiind întru Domnul, mulțumit și vesel deopotrivă. Când sufletul nu-L mai vede pe Dumnezeu, când se simte singur și părăsit, atunci se chinuie mult, ca o floare bolnavă și atinsă de moarte.

Dar sunt un simplu suflet, ce așteaptă ivirea soarelui a cărui lumină va străluci mereu!

Laura Ceocan, cl. a VIII-a
Școala cu clasele I-VIII, Nr. 4, Suceava

Căutați și transcrieți din Sfânta Scriptură
textul din Psalmul 102, versetul 15.

Dialoguri duhovnicești

Zis-a un bătrân:

- Nu este poruncă mai mare decât aceasta: să nu judeci pe fratele tău și pentru aceasta nu vei fi judecat; iar de-l vezi pe fratele tău greșind și nu-i vei zice să-și recunoască greșelile, din mâinile tale se va cere sufletul lui. Iar de va auzi și nu se va întoarce de la păcatele sale, el va da seamă pentru greșelile sale. Deci bine este a înfrunta cu dragoste, iar nu a cleveti și a-l ocări ca pe un vrăjmaș.

Zis-a avva Zinon:

- Cel ce voiește ca Dumnezeu să-i asculte rugăciunea când se roagă, să-și întindă mâinile sale către El și mai înainte de toate să se roage pentru vrăjmașii săi din suflet; și prin acest lucru, pentru orice s-ar ruga, Dumnezeu îl va asculta.

Un bătrân a fost întrebat:

- Oare este bine să înveți dumnezeiasca Scriptură?

Iar el a răspuns:

- Oile primesc pășunea cea bună de la păstor și se îndulcesc să mănânce, iar de mănâncă și lucruri din pustie care nu sunt folositoare și le este rău, rumegă acea pășune și li se îndulcesc gurile. Așa și pentru om, bună este deprinderea Sfintelor Scripturi spre pizmuirea vrăjmașului.

din "**PATERICUL**"
Cuvinte folositoare
ale Sfinților Bătrâni